ఉన్నదీ - కోరుకున్నదీ

జరుగుతున్నది వేసవికాలం. సూర్యుదస్తమించినా యింకా చీకటి పడలేదు. దాదాపు అరగంటసేపటినుంచీ మాలతికోసం నిరీక్షిస్తోంది శోభాదేవి. ఈపాటికే రావలసింది మాలతి! ఒక్కొక్కరోజు గోడగడియారం పనిచేయడం మానేస్తుంది. ఒక్కొక్కప్పుడు అయిదుగంటల సైరన్‌గూడా పళ్ళుబిగబట్టి మౌనవ్రతం సాధిస్తుంది. కానీ మాలతి మాత్రం బిడ్డను తీసుకుని వాహ్యాళికి రాకుండా నిలిచేదిగాదు, ఎందుచేతనోమరి, ఈరోజింకా ఆమె పొలకువ కానరావడంలేదు.

పరీక్షలు వ్రాసి సెలవుల్లో తండ్రిగారు ఉద్యోగం చేస్తున్న పట్టణానికి వచ్చింది శోభాదేవి. ఆ పట్టణం ఆమెకు కొత్త. హమేషా యింటి పనుల్లో మునిగి తేలుతుంటుంది తల్లి. తండ్రిగారికి ఆఫీసు కార్యకలాపాలతోనే సరిపోతుంది. అన్నయ్యలందరూ వుద్యోగ రీత్యా దూర ప్రాంతాల్లో వున్నారు. హాస్టల్లో స్నేహితురాళ్ళమధ్య సందడిగా వుండడానికి అలవాటుపడిన శోభాదేవి, ఆ క్రొత్త పరిసరాల్లో ఒంటి స్తంభపు మేడలో ప్రవాసం గడుపుతున్న చిన్నదానికి మల్లే ఉక్కిరిబిక్కిరౌతోంది.

ఆరోజు ఉదయం పుస్తకాల బీరువాలో శోభాదేవికొక అపరాధ పరిశోధన నవల దొరికింది. అందులోని పుటల వెంట బయల్దేరి, సాయంత్రానికల్లా గమ్యస్థానం చేరుకుని ఆమె హంతకుడెవరో తెలుసుకోగలిగింది. అప్పటికామె తల దిమ్మెక్కిపోయింది. ముగించిన పుస్తకాన్ని టేబిలు పైకి విసరి, గబగబా మెట్లెక్కి గదిలో ప్రవేశించి శోభాదేవి కిటికీ తలుపులు తెరిచింది.

కిటికీ కమ్ముల్లోనుంచి అవతలివైపుకు చూపు సారించిన క్షణంలో శోభాదేవి వివశురాలైపోయింది. చిత్తరువులోని ఆకృతిలా నాలుగైదు క్షణాలవరకూ ఆమె అలాగే నిల్చుండిపోయింది. ఆ దృశ్యం అలాంటిదే. దిక్కులవరకూ పచ్చని తోటలు, కెంపులు, పచ్చలు, యింద్రనీలాలు గుప్పిళ్ళతో తీసి వెదజల్లినట్టున్న పుష్ప గుచ్ఛాలు. మెల్లగా కదలిపోతున్న నీలిమబ్బులు. ఆకాశాన మేఘాంచలాలకు మెరుగులు దిద్ది క్రిందికి దిగివచ్చి సర్వ ప్రపంచంపైన వసంతాలు చల్లుతున్న సువర్ణకాంతులు. భువన మోహనంగా ముస్తాబైంది సంధ్యాసుందరి. పచ్చని పావడాకట్టి పువ్వుల కంచుకాన్ని తొడిగి, సరిగంచు వచ్చిన నీలిరంగు వలువను పమిటగా కైసేసి నృత్యానికి సిద్ధమైన రాజనర్తకిలా సంధ్య ఒయ్యారాలు పోతోంది.

కుర్చీ దగ్గరికి లాక్కుని అందులో కూర్చుంది శోభాదేవి. మనిషిలో చలనం లేకున్నా మనసులో మాత్రం ఆలోచనలు కదిలిపోతున్నాయి. మాలతి యెప్పుడో రావలిసింది! మాలతి వస్తే కాసేపు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకోవచ్చు. పెద్దమేడ. చుట్టూరా తోట. ప్రశాంతగంభీరమైన ప్రకృతి. బీరువాలో పుస్తకాలు. ఇవన్నీ తనకొక పలుకు, తోడులేని కొరతను తీర్చలేకపోతున్నాయి. ఒకవేళ మాలతి యింటికి బంధువులు వచ్చారేమో! ఊళ్ళోకి ఏదైనా కొత్త సినిమా వచ్చి సకుటుంబంగా విచ్చేయవలసిందని ఆమెను

ఆహ్వానించిందేమో! లేకుంటే ఆమెకుగానీ, పాపకుగానీ ఒంట్లో సుస్తీగా వుందేమో! కారణం ఏదైతేనేమి, ఈరోజు మాలతి వాహ్యాళికి రాదలచుకోలేదల్లేవుంది.

పదిహేను రోజులకు మునుపు మాలతి ఎవరో శోభాదేవికి తెలియదు. ఆనాటి సాయంకాలం ఆమె సరిగ్గా యిలాగే మేడపైకి కిటికీ దగ్గర నిల్చుని అస్తమిస్తున్న సూర్యబింబంవైపు చూస్తోంది. చూస్తుండగా హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమైంది మాలతి. ఆమె పాపను తీసుకుని, దట్టంగా బలిసిపోయివున్న కలబందమొక్క కంచెకు ఆవలివైపున మట్టిబాట వెంట మెల్లగా నడుస్తోంది.

ఆరోజేగాదు, ప్రతిరోజూ మాలతి మల్లెపువ్వులాంటి తెల్లటిచీర కట్టుకుంటుంది. పొందికగా అమరివున్న జాకెట్టు తొడుక్కుంటుంది. మెడకూ, చేతులకూ ఆభరణాలుంటాయి. ఇక జడలో పువ్వులు తప్పనిసరి. మంచులో తడిసిన తర్వాత నీరెండలో నిగనిగలాడుతున్న గులాబీ పువ్వులా వుంటుంది మాలతి. చూడగానే ఆమెతో తనకు పరిచయం కలిగితే బాగుండుననుకుంది శోభాదేవి. కానీ తాను మేడపైన గదిలోవుంది. ఆవిడ తోటకావల బాట వెంబడి నడుస్తోంది. ఆమెకూ తనకు పరిచయం ఎలా సాధ్యమౌతుంది?

ఆ మరునాటి సాయంకాలంగూడా సరిగ్గా అదే సమయానికి, అదేరోడ్డుపైన నడుస్తూ మాలతి ప్రత్యక్షమైంది. ఆ తరువాత ఏడెనిమిది రోజులవరకూ అలాగే ప్రత్యక్షమౌతూ వచ్చింది. ఇక వూరుకోలేకపోయింది శోభాదేవి. మేడదిగి, తోట చివరికి వెళ్ళి ఆమె మాలతి చూపుకానేటట్టుగా నిల్చుంది. కానీ గాలిపాటున కదిలివచ్చి ముమ్మందుకు తేలిపోతున్న సుగంధంలా మాలతి శోభాదేవిని చూసిగూడా చూడనట్టే వెళ్ళిపోయింది.

ఐతే యింతమాత్రానికే నిరుత్సాహపడిపోలేదు శోభాదేవి. మరునాటి సాయంకాలం ఆమె దండిగా పూచిన పూలరెమ్మ నొకదాన్ని విలాసంగా గాలిలో వూపుకుంటూ తోటలో పచార్లు చేస్తోంది. కొమ్మ చేతిలోని పూలరెమ్మ కంట బడగానే పాప "పువ్వులే అమ్మా పువ్వులు. నాకు తీతివ్వవూ..." అంటూ మారాము చేసింది. శోభాదేవి ఈ అవకాశాన్ని చక్కగా వినియోగం చేసుకుంది. ఆమె తల్లితో తనకేమీ సంబంధం లేనట్టు బిడ్డకేసి చూస్తూ "దిగి నా దగ్గరికొస్తే యిస్తాను..." అంది.

"అబ్బే, దానికి తగని సిగ్గండీ? ఎవరి దగ్గరికీ వెళ్ళదు" అంది కూతురు తరఫున వకాల్తా పుచ్చుకుంటూ మాలతి.

"అలాగైతే నేనే పాప దగ్గరికొస్తాను, నన్నూ మీతోబాటు షికారుకు రానిస్తామంటే!" అంది చిరునవ్వుతో శోభాదేవి.

"దానికేం భాగ్యమండీ! నిరభ్యంతరంగా రావచ్చు. చూచావా చిట్టీ, పిన్నిగూడా మనతోబాటు షికారుకొస్తుందట," అంది మాలతి.

"పోనీ. ప్రతిరోజూ వెళ్తున్న షికారేగదండీ! కాసేపా బెంచీపైన కూర్చుని మాట్లాడు కోవచ్చు. మీరే మా తోటలోకి రాగూడదూ?" అంటూ సమయం చూసుకుని స్వాగతవాక్యం పలికింది శోభాదేవి.

వాళ్ళ పరిచయం ఆ విధంగా ప్రారంభమైంది.

"ఏమిటోనండీ ఈ వూళ్ళో ప్రొద్దే పోవడంలేదు. జీవితమే స్తంభించిపోయినట్టుంది. అన్నట్టు మీదీవూరేనటండీ?" అని బెంచీపైన కూర్చున్న తర్వాత ప్రశ్నించింది శోభాదేవి.

"అబ్బే, మాదీ వూరెందుకౌతుందండీ! పుట్టిల్లు అనంతపురం. మీరు వినే వుంటారు. ఆదిశేషయ్యగారని పెద్ద లీడింగు లాయరు. ఆయన మా పెదనాన్నగారే. పోతే మా నాన్నగారేమో పసుపు వ్యాపారం చేస్తుంటారు. శ్రీలక్ష్మి పసుపు గిడ్డంగి అంటే నాలుగు జిల్లాలకు ప్రసిద్ధి. లారీ లెప్పుడూ మదరాసు, బెంగుళూరు. హైదరాబాదుల మధ్య పరుగెడుతుంటాయి. మీరెప్పుడైనా అనంతపురం చూచారటండీ! చాలా పెద్దవూరు..."

"ఐతే మీరీ వూళ్ళో ఎంతకాలంనుంచీ వున్నారండీ?" మాలతి వాగ్ధోరణికి అడ్డుతగిలి శోభాదేవి మళ్ళీ ప్రశ్నించింది.

"ఇది మూడోయేడు. ఇక్కడికొచ్చిన సంవత్సరానికి మా చిట్టి పుట్టింది. ఇప్పుడు దీనికి రెండేళ్ళు," అంది మాలతి.

"పువ్వులిచ్చేశానుగా చిట్టీ! ఇప్పుడు నన్ను నువ్వెత్తుకోనివ్వాలి..." అంటూ శోభాదేవి చిట్టిని దగ్గరికి తీసుకుంది. దగ్గరకి తీసుకోడమే తడవుగా చిట్టి శోభాదేవి ఒడిలో కూర్చోడానికి సంసిద్ధత ప్రకటించింది.

"అదేమిటండీ! పాపకు తగని సిగ్గన్నారు కదూ! పిలవగానే వచ్చేసిందేనురి!" అంటూ యించుక విస్మయాన్ని వ్యక్తపరిచింది శోభాదేవి.

ఈ సందేహానికి సమాధానంగా ఫక్కుననవ్వి "ఒకవేళ మీరు దానికి స్వంత మనిషిలా కనిపిస్తున్నారేమో!" అంది మాలతి.

"అవునా చిట్టీ!" అని పాపకళ్ళల్లోకి చూస్తూ, "పోనీ స్వంత మనిషినే ననుకో. చూడు నగలులేక నా మెడ బోసిగా వుంది. నీ గొలుసు కాస్త ఇస్తావా చిట్టీ," అంది శోభాదేవి.

కళ్ళు పెద్దవిచేసి తలనడ్డంగా తిప్పుతూ 'అమ్మో, ఎంత దురాశ' అన్నట్టు పాపాయి కిలకిలా నవ్వింది.

"ఎక్కడ బావ అన్నా వంగతోటదగ్గర బావ అనగూడదన్నమాట!" అంది తనుగూడా నవ్వుతూ శోభాదేవి.

"గొలుసంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ పతకాన్ని చూచారటండీ! నేను ప్రత్యేకంగా పురమాయించి చేయించాను. కంసాలి తికమక పడిపోయి మాదిరిలేందే యిలాంటి పతకం చేయడం తనవల్లకాదు పొమ్మన్నాడుగూడా! ఆ పాటున నేను మా అక్కయ్యకు జాబు వ్రాసి నగను రిజిష్టర్డు పార్సెల్లో తెప్పించాను. ఆ తరువాత చాలామంది యిలాంటి పతకాలు చేయించుకున్నారు..." నెల్లూరులోవున్న ఆ అక్కగారిని గురించి చెప్పుకపోతోంది మాలతి. ఆవిడభర్తగారు లారీ ఓనరట. ఆయన మోటారుకారుపైన తప్పితే నేలపైన నడవడట! రామమూర్తినగర్‌లో ఆయన కట్టించిన మేడ ఈ ధరల్లో ఎంత లేదన్నా పాతికవేలు చేస్తుందట! తన బంధువుల యిళ్ళను గురించి చెబుతున్నప్పుడు నిజంగా ఉత్తేజితురాలైపోయింది మాలతి. అనంతపురం బుక్కరాయల వీధిలో వాళ్ళ మేడపైన నిల్చునిచూస్తే పట్టణమంతా ఫొటోపట్టినట్టు కన్పిస్తుందట! "మీరెప్పుడైనా అనంతపురం

వస్తే తప్పకుండా మా యింటికి రావాలి సుమండీ! మిద్దెపైన పెద్ద హాలుంది. పైనే స్నానాలగదిగూడా వుంది. మీరు క్రిందికి దిగవలసిన అవసరమే వుండదు..." అంది మాలతి.

శోభాదేవి నిర్ఘాంతపోయింది. చిన్న చిన్న కారణాల సంగతలావుండగా ఆమె అలా నిర్ఘాంతపోవడానికి ముఖ్యమైన కారణాలు రెండు. దాదాపు అరగంట సేపటినుంచీ ప్రసంగిస్తోంది మాలతి. ఆ ప్రసంగంలో ఎంతసేపైనా తన గొడవేగానీ ఎదుటి మనిషిని గురించిన ప్రసక్తే లేదు. ఇంతకన్నా ఆశ్చర్యకరమైన విషయమేమిటంటే, ఆమె సందర్భం కల్పించుకుని తన పుట్టింటివారి సిరి సంపదల్ని గురించి, అక్కగారిని గురించి ఒకటికి రెండుసార్లుగా ప్రస్తావించిందిగానీ, యిల్లలుకుతూ ఈగ తనపేరు మరచిపోయినట్టు ఈ వూళ్ళో తన కాపురాన్ని గురించిన వివరాలు చూచాయగానైనా బయటపెట్టలేకపోయింది.

మొదట మొదట మాలతి మనస్తత్వం కాస్త విడ్డూరంగానే భాసించినప్పటికీ, ఆమెతో సర్దుకోదలచింది శోభాదేవి. మంచి స్నేహితురాలౌనో కాదో గానీ మాలతి మంచి మాటకారి అన్నమాట మాత్రం అక్షరాలా నిజం! తనకు కావలసింది కాలక్షేపం. ఇంతకన్నా వినోదకరమైన కాలక్షేపం ఎక్కడ దొరుకుతుంది? జరిగినంత కాలం జరగనీ లెమ్మనుకుంది శోభాదేవి.

మైత్రిగా పరిణమించడానికి మునుపు పరిచయం కొన్ని ప్రాథమిక దశల్ని అధిగమించవలసి వుంటుంది. అందుకు కొంతకాలం పడుతుంది. మాటలు, మన్ననలు, మమకారాలు, యివన్నీ మైత్రికి సోపానాలు. ఈ సోపానాల్ని అధిరోహించే చొరవ ఒకరిలో వున్నంతగా మరొకరిలో లేనప్పుడు, ఆ స్నేహలత కాస్త ఆలస్యంగా ప్రవర్ధమాన మౌతుంది.

నాలుగు రోజులు పరిచయం తర్వాతగానీ శోభాదేవి మాలతిని కాఫీకి ఆహ్వానించలేకపోయింది.

తీరా ఆహ్వానించాక "ఇప్పుడేం కాఫీలెండి శోభాదేవిగారూ! బాగా చీకటి పడిపోయింది. రేపు తప్పకుండా కాస్త ముందుగానే వస్తాను..." అంటూ సెలవు తీసుకుంది మాలతి.

ఆ రేపేమో రానే వచ్చింది. కానీ మాలతి జాడ మాత్రం కనిపించడంలేదు.

చిరాకుతో లేచి నిల్చుంది శోభాదేవి. తటాలున కిటికీ తలుపులు మూసి ఆమె క్రిందికి దిగి వెళ్ళిపోవాలనిగూడా అనుకుంది. కానీ అంతలోనే రోడ్డుపైన నడచి వస్తున్న మానవాకారం ఒకటి కనిపించింది శోభాదేవికి. మాసిన దుస్తులు, చెదిరిన క్రాపింగు, పెరిగిన గడ్డం – ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే అదేమంత చూడదగిన ఆకారం గాదు. కానీ చూడకుండా వుండలేకపోయింది శోభాదేవి. అందుకు కారణం – ఆ కనిపించిన మనిషి ఒంటరిగా లేదు. అతడు తనవెంట మాలతి కూతురు చిట్టినిగూడా తీసుకొస్తున్నాడు.

శోభాదేవి మనోవీథిలో ఓ భయవీచిక విసురుగా పొరాడింది. చిన్ననాటి సంఘటన: ఇప్పటికీ అమ్మ అప్పుడప్పుడూ చెబుతూంటుంది. తనకప్పుడు రెండేళ్ళు. నౌకరు షికారు తీసుకెళ్ళి నగలన్నీ ఒలుచుకుని తనను ఏటి ఒడ్డున దిగవిడిచి వెళ్ళిపోయాడు. ఇంకా నయం! ప్రాణాలకు ముప్పు తప్పింది...

ఆలోచనల్లో కొట్టుమిట్టాడిపోతున్న శోభాదేవి గదిలో అడుగుల సవ్వడి సైతం గమనించలేకపోయింది. "ఏమిటమ్మా శోభా! పిచ్చాణ్ణి పరిశీలనగా చూస్తున్నట్టున్నావే..." అంటూ పలకరించారు నాన్నగారు.

"పిచ్చాడా నాన్నా! నిజంగా!" విస్తుపోయింది శోభాదేవి.

"ఒక్కొక్కప్పుడు అలా అనిపిస్తుంది. మా ఆఫీసులోని పదిహేనుగురు గుమాస్తాల్లో అతడొకడు. మనిషి మంచివాడే. కాని రాక్షసుడి ఆకలి ఎలాంటిదో డబ్బంటే అతడికున్న వ్యామోహం అలాంటిది. ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు గదా! ఇది చాలక ఎక్కడో కొట్టులో లెక్క రాస్తున్నాడు. ఇదివరకు ఓ సినిమా థియేటర్లో టికెట్లుగూడా యిచ్చేవాడు. ఇప్పుడిస్తున్నాడో, లేదో తెలియదు. ఇంత సంపాదిస్తున్నాడుగదా, ఆ మనిషి సుఖంగా శాంతిగా కనిపించదు. ఎప్పుడూ ఏదో ధారపోసుకున్న వాడిలా దిగులుముఖంతో దేబరిస్తుంటాడు. మొత్తానికి చిత్రమైన మనిషి..." పెదవి విరిచి తల పంకిస్తూ అన్నారు నాన్నగారు.

విస్మయాతిరేకంతో కాసేపు మ్రాన్పడి వుండిపోయింది శోభాదేవి. ఉన్నదానికీ, కోరుతున్నదానికీ మధ్య నలిగి పోతున్న ఆ మానవుడు తెరలు తెరలుగా లోకాన్ని ఆవరించుకుంటున్న చీకటిలోపడి అదృశ్యుడైపోయిన తర్వాత కిటికీ తలుపులు మూసేస్తూ అతడికోసం ఓసారి వేడిగా నిట్టూర్చింది శోభాదేవి.

❖ నవ కథావళి - 1961 ❖